

Punkt z widokiem na kościół pw. MBNP

Na południe od historycznego Starego Miasta, za murami, wytyczono jedną z ważniejszych ulic, trakt prowadzący od Bramy Mariackiej w kierunku Sztumu. Pierwotnie to właśnie przy Bramie Mariackiej (późniejszym targu końskim) zaczynała się ulica Ziegelgasse (ob. Armii Krajowej), a kończyła na granicy z wsią Hoppenbruch (obecnie Moczary).

Najważniejszym obiektem przy omawianej ulicy jest dawny kościół pw. św. Jerzego, wzmiankowany jest po raz pierwszy w 1402 roku. Jego wezwanie wskazuje, że było to leprozorium. W pierwszej połowie XV wieku szpitalem zarządzały władze miejskie. W 1471 roku biskup pomezkański Wincenty Kiełbasa na prośbę rady miejskiej włączył odbudowany kościół do położonego obok szpitala i nadał radzie prawo patronatu na tym kościele. Pierwsze kazania ewangeliczne wygłosił w nim w 1522 roku Jakub Knade z Gdańska. W 1523 roku Zygmunt I Stary zabronił Radzie Miejskiej Malborka szerzenia nowinek religijnych w duchu reformacji pod groźbą kary pieniężnej. Skutkiem tych przemian Kościół św. Jerzego przestał być w 1522 roku katolickim, a stał się zbrojem ewangelicko-augsburskim. W czasie tzw. drugiej wojny szwedzkiej w 1658 roku powtórne działania militarne spowodowały częściowe zniszczenie tego sakralnego obiektu. Wówczas zostaje również niemal całkowicie zburzony gmach szpitala. Pokój oliwski zawarty w 1660 roku doprowadził do dalszej dewastacji świątyni, ponieważ zubożali mieszkańcy Malborka nie byli w stanie podołać kosztom jej remontu. W 1707 roku przystąpiono do budowy wschodniej części obecnego kościoła (mistrzowie murarscy Ephreim Berliński i Jacob Gorau oraz cieśla Michael Rosenmüller), jednak z powodu panującej epidemii prace przerwano na kilka lat. W 1712 roku przystąpiono ponownie do prac budowlanych, do grona budowniczych (po śmierci Rosenmüllera) dołączył Johann M. Ranisch. Poświęcona została w dniu 25 marca 1714 roku. W 1875 roku do bryły kościoła dobudowano cztery piętrowe klatki schodowe i parterowe aneksy wzdłuż pd. i pn. nawy, zaś w 1903 roku otynkowano elewację zachodnią. Z inicjatywy superintendenta Maxa H. Möhrke w 1926 roku od północy dobudowano prostokątny budynek domu parafialnego z salą zebrań. Projektantem sali był konserwator zamku B. Schmid. Kościół szczęśliwie przetrwał okres II wojny światowej. Zachowało się również wyposażenie m.in. chrzcielnica, scena Pasji (1687), ambona z 1713-14, ołtarz główny z 1718 roku.

Po zakończeniu wojny świątynię przejęli katolicy. Pierwsze polskie nabożeństwo w kościele zostało odprawione 8 września 1945 roku. W dniu 16 maja 1958 prymas Stefan Wyszyński zmienił jego wezwanie na Matki Bożej Nieustającej Pomocy.

Obok kościoła znajdował się cmentarz. Do XVI wieku nekropolia należała do katolików, przejęta następnie przez ewangelików i taki stan pozostał do 1945 roku. Pod koniec II wojny światowej posiadał powierzchnię 7 300 m² oraz 722 mogiły. Ostatni pochówek odbył się w 1945 roku.

Na cmentarzu tym znajdowały się również mogiły żołnierzy napoleońskich. Reforma cmentarna z XIX wieku przyczyniła się do przekształcenia cmentarza w miejsce elitarne. Pochowano tu wielu wybitnych mieszkańców: kartografa i budowniczego Jana Władysława Suchodolca (1687-1751), pastora i historyka Wilhelma Ludwiga Haebler (1768-1841), inspektora budowlanego Karl August Gersdorff (zm. 1850), burmistrzów: von Paulitza (zm. 1734), Gustava Ludwiga Hüllmanna (zm. 1847) i Dewitza (zm. 1858), Heinela (zm. 1813), konserwatora zamku Conrada Steinbrechta (zm. 1923) oraz żonę Bernharda Schmida Luisę Johannę Hamanke (zm. 12.03.1927) i ich syna (zm. 2.02.1927). Uwagę zwracał także grób radcy wojennego Jaohanna Karla Müllera (zm. 1800) ozdobiony rzeźbą płaczącego anioła (dzieło ze szkoły Gottfrieda Schadowa) oraz pomnik nagrobny w kształcie wielkiego Krzyża Żelaznego, upamiętniającego osobę i dzieło inspektora wodnego Johanna von Blankensteina (zm. 1849). Teren cmentarza uporządkowano doszczętnie w 1982 roku, zwłok nigdy nie ekshumowano.